

ρος Κρήτ. 3) Δερμάτινος σίκλος Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ. Μαρτιν. Μελπιν.) 4) Τὸ λεπτόφλοιοι καὶ ἀσκοειδὲς τιχτόμενον φὸν ἢ καὶ τὸ ἐν τῇ ἐσφαγμένῃ ὀρνιθι εὐρισκόμενον Ἀμοργ. Ἀνδρ. Ζάκ. Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Ρόδ. Σῦρ. — Λεξ. Βλαστ. 429: Ἡ κόττα μου σήμερον ἔκαμε ἓνα ἄβγὸ ἀσκό Σῦρ. Τὸ ἄβγὸ εἶναι ἀσκὸς αὐτόθ. Ἡ ὀρνιθα ὀσκόλὸ τὸ γέννησε τ' ἄβγὸ Ρόδ. 5) Ἐντομον τοῦ καρποῦ τῆς ἐλαίας (διὰ τὴν ὁμοιότητα κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς ἀσκὸν) Κρήτ. Κύθηρ. Συνών. κόψι.

Πβ. ἀσκή, ἀσκιδῆ, ἀσκίδι.

ἄσκος ὁ, Αἰγιν. Ζάκ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀργ. Λογγ.) κ.ά. ἄσκα ἢ, Κρήτ.

Μεγεθ. τοῦ οὖς. ἀσκή.

1) Μέγας ἀσκὸς Ζάκ. Κρήτ. κ.ά.: Παροιμ. Ἡ μάτα δὲ χορταίνει κ' ἡ γ-ἄσκα δὲ δὴ παίρνει (ἐπὶ τοῦ παραπονουμένου ὅτι τὸ φαγητὸν εἶναι ὀλίγον, ἐνῶ ἀδυνατεῖ νὰ τὸ φάγῃ ὅλον. μάτα=μάτι) Κρήτ. 2) Θύλακος γυναικὸς ἢ ζῦφου ρηγνύμενος πρὸ τοῦ τοκετοῦ Πελοπν. (Λογγ.): Ἐσπας ὁ ἄσκος. Συνών. φούσκα. 3) Δερμάτινος κάδος πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος ἐκ τῶν φρεάτων Αἰγιν. Πελοπν. (Ἀργ.): Φρ. Ἐπεσε σὰν ἄσκος Ἐνέτικος Ἀργ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκοδάβλα 1.

ἀσκοσάκι τό, Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀσκή καὶ σακκή.

Ὁ ἀσκὸς μετὰ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν πρὸς μεγαλυτέραν ἀντοχὴν σάκκου.

ἀσκοτάδιαστα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκοτάδιαστος.

Ἀσκοτείνιαστα, ὁ ἰδ.: Φτάσαμε ἔς τὸ χωρὶν ἀσκοτάδιαστα.

ἀσκοτάδιαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. (λ. ἀσκοτείνιαστος) Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκοταδιαστὸς <σκοταδιάζω.

Ἀσκοτείνιαστος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Καλοκαιριάτικο δεῖλι ἀσκοτάδιαστο Λεξ. Δημητρ.

ἀσκοτείνιαστα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκοτείνιαστος.

Πρὶν ἢ ἐπέλθῃ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς πολλαχ.: Φτάσαμε ἀσκοτείνιαστα. Συνών. ἀμούχρωτα, ἀσκοτάδιαστα, ἀσκοτίδιαστα, ἀσουρρούπωτα.

ἀσκοτείνιαστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκοτείνιαστὸς <σκοτείνιάζω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει σκοτεινιάσει, δὲν ἔχει καλυφθῇ ὑπὸ σκότους πολλαχ.: Οὐρανὸς ἀσκοτείνιαστος Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀσκοτάδιαστος, ἀσκοτίδιαστος.

ἀσκοτηράω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀσκή καὶ τοῦ ρ. τηράω, δι' ὁ ἰδ. τηρῶ.

Προσβλέπω τινὰ μετὰ μίσους ἢ φθόνου, ἀντιπαθῶ τινὰ ὑπερβολικῶς.

ἀσκοτίδιαστα ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκοτίδιαστος.

Ἀσκοτείνιαστα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἀσκοτίδιαστα κινήσανε κι ἀκόμα νὰ φτάσουνε Μάν.

ἀσκοτίδιαστος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. ἀσκοτιδιστὸς Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκοτιδιστὸς <σκοτιδιάζω.

Ἀσκοτείνιαστος, ὁ ἰδ.

ἀσκότιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσκότιστους βόρ. ἰδιώμ. Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσκότιστος.

1) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει πάθει σκότισιν πνευματικὴν. Συνών. ἀζάλιστος. 2) Ὁ μὴ ἔχων μερίμνας βιοτικὰς.

ἀσκοτσαμπούνα ἢ, Λεξ. Βλαστ. 345 ἀσκοτσαμπούνα Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀσκή καὶ τσαμπούνα. Παρὰ Δουκ. τύπ. ἀσκοτσαμπούνα, παρὰ Σομ. δὲ ἀσκοτσαμπούνα.

Ἀσκοτσάμπουννο, ὁ ἰδ.

ἀσκοτσάμπουννο τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀσκοτσάδουννο Κεφαλλ. ἀσκοτσάδουννο Κεφαλλ. ὀσκοτσάδουννο Κεφαλλ. ὀσκοτσάδουννο Κεφαλλ. ὀσκοτσάδουννο Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀσκή καὶ τσαμπούνη.

Ἀσκαυλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκομαντούρα.

ἀσκοτύρι τό, Ζάκ. Πελοπν. (Μάν. Οἶν. κ.ά.) Σέριφ. Σίκιν. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βλαστ. 279.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀσκή καὶ τυρί.

Τυρὸς ἐν ἀσκή διατηρούμενος ἐνθ' ἀν.: Φρ. Βρομάει σὰν ἀσκοτύρι Πελοπν. Συνών. τουλουμοτύρι.

ἀσκότωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσκότωτος=ὁ μὴ ἐσκοτισμένος.

1) Παθ. ὁ μὴ φονευθεὶς ἐνθ' ἀν.: Λίγοι μεῖναν ἀσκότωτοι Λεξ. Δημητρ. Δὲν ἄφησε πουλλὶ ἀσκότωτο αὐτόθ. Πουλλὶν ἀσκότωτον Χαλδ. β) Μεταφ. ὁ μὴ καταβεβλημένος ἐκ τῆς ἐργασίας, ἀκμαῖος Θράκ. κ.ά. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἐκδικηθεὶς τοὺς ἐχθροὺς του διὰ τοῦ φόνου τινὸς ἐκ τούτων Πελοπν. (Λακων.): Ἀσμ.

Ἄν ἀποθάνῃ καὶ κάνεις, ἀσκότωτο τὸν λέγουν, ἀσκότωτον, ἀμάτωτον, ἀδίκαιωτο τὸ γλαίουν.

Πβ. ἀδίκαιωτος, ἀμάτωτος 2.

ἀσκούδα ἢ, Νάξ. (Ἀνω Ποταμ. κ.ά) Πάρ. — ΑΓεωργακόπ. Οἱ φαγώσιμ. ἐλιές 22 ἀσκ'δὰ Πάρ. (Λεῦκ.)

Μεταπλασμὸς τοῦ οὖς. ἀσκάδα. Πβ. Εὐσταθ. Ὁδ. 1963, 56 «τὰς...δρυπεπεῖς καὶ γεργιρίμους ἐλάας καὶ ἰσχάδας οἱ παλαιοὶ ἔλεγον».

Ἡ ἐπὶ τοῦ δένδρου ὠριμάζουσα καὶ ὑπόξανθον χρῶμα ἔχουσα ἐλαία ἐνθ' ἀν.: Ἐλαῖες ἀσκοῦδες Νάξ. Συνών. θρούμπα, χαμάδα.

ἀσκουδάκι τό, Κύθν.

Ὑποκορ. τοῦ οὖς. ἀσκούδι.

Μικρὸς ἀσκός. Συνών. ἀσκόπουλλο 1, ἀσκούδι, ἀσκούλλα 1, ἀσκουλλάκι 1, ἀσκούλλι 1, τουλουμάκι.

ἀσκούδι τό, Κύθν.

Ὑποκορ. τοῦ οὖς. ἀσκή.

Ἀσκουδάκι, ὁ ἰδ.

ἀσκουδιάζω Νάξ. (Ἀνω Ποταμ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀσκούδα.

Ὠριμάζων ἐπὶ τοῦ δένδρου λαμβάνω ὑπόξανθον χρῶμα: Οἱ ἐλαῖες ἀσκουδιάσανε.

ἀσκούληκιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσκούληκιστους Μακεδ. κ.ά. ἀσκοιλούκιστος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούλληκιστός <σκούλληκιάζω.

Ὁ μὴ ἔχων σκώληκας ἐνθ' ἄν.: *Τυρὶ ἀσκουλήκιστο πολλαχ.*

ἀσκούλλα ἡ, Πελοπν. (Λακων. Μάν. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκή ἢ ἀσκός καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -ούλλα.

1) Ἀσκουδάκι, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Μεσσ.) 2) Τὸ ὠριμον ἄγριον ἄπιον Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

ἀσκουλλάκι τό, πολλαχ. Ἰσκουλλάκι Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκούλλι.

1) Ἀσκουδάκι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. β) Μικρὸν ἀσκούλλι 1 β, ὁ ἰδ., Τήν. 2) Κατ' εὐφημισμὸν κήλη Πελοπν. (Μάν.)

ἀσκούλλευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἰν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούλλευτός <σκούλλεύω.

Ἀκατέργαστος ἐνθ' ἄν.: *Τὰ σκουλλία μ' ἀκόμαν ἀσκούλλευτα εἶν' Κερασ.*

ἀσκούλλι τό, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσκή διὰ τῆς καταλ. -ούλλι.

1) Ἀσκουδάκι, ὁ ἰδ., πολλαχ.: *Μέσα 'ς τὸ ἀσκούλλι ἔχομε τυρογίγαλα Πελοπν. (Μάν.)* β) Θύλακος δερμάτινος πισσωμένος πρὸς μεταφορὰν ὕδατος εἰς τοὺς ἀγροὺς Τήν. 2) Εἶδος παιδιᾶς Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

ἀσκουλλιάζω Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀσκουλιάζω).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκούλλι.

Σχηματίζω φλύκταιναν ἐπὶ τοῦ δέρματος: *Ἀσκούλλιμασε τὸ χέρι μου.*

ἀσκουλλίδιστος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούλλιδιστός <σκούλλιδιάζω.

Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν προσέδεσαν εἰς καταφανὲς μέρος δέμα ἀχύρων εἰς ἐνδειξιν ἀπαγορεύσεως τῆς ἐν αὐτῷ νομῆς, ἐπὶ ἀγρῶν: *Ἀγὸ τρία χωράφια εἶναι ἀσκουλλίδιστα, τ' ἄλλα τὰ σκουλλίδισαν ὅλα.*

ἀσκούντητος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀκούντητος Πόντ. (Κερασ.) ἀσκούντιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀσκούντιστους Μακεδ. ἀσκούντιχος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκουντητός <σκουντῶ, παρ' ὃ καὶ σκουντίζω καὶ κουντῶ.

1) Ὁ μὴ ἀπωσθεὶς ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἄσπρωχτος. 2) Ὁ μὴ ἀπωσθεὶς, ἐπὶ τῶν ἄρτων τῶν ἐν τῇ κλιβάνῳ ὀπτωμένων Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Μὰ ἐσκούδηξές τα τὰ ψωμιά; — Ἀσκούνδιστα δά, καμένη, 'θελε νὰ τὰ 'χ' ἀκόμα; Κουλούρα ἀσκούνδιχη.*

ἀσκουντούφλητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουτσούφλητος Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραουδ. 3, 75.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκουντουφλητός <σκουντουφλῶ.

Ἐκεῖνος ποὺ δὲν διέπραξεν ἠθικὸν τι παράπτωμα ἐνθ' ἄν.: *Ποίημ.*

Ἐμεινεν ἀκουτσούφλητον 'ς τὸν κόσμον πλάσμαν ἕναν τὸ 'εἶβαλες γιὰ τὸν ἀρφανὸν μὲν τέθκοιαν φιτιλιάν;

Δλιπέρτ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκόνταφτος 2.

ἀσκουπισιὰ ἡ, ἐνιαχ. ἀσκουπ'σά Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκούπιστος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀντι- παρακειμένου ἄορ. σκούπισα. Ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β.

Τὸ νὰ μὴ ἔχη γίνει σάρωσις, τὸ ἀσάρωτον.

ἀσκούπιστα ἐπίθ. κοιν. ἀσκούπ'στα βόρ. ἰδιώμ. ἀσκούπιγα Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.) κ.ά. ἀσκούπιγο Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκούπιστος.

Χωρὶς νὰ ἔχη σαρώσει τις ἐνθ' ἄν.: *Ἀφῆσε ἀσκούπιστα κοιν. Ἐχω ἀσκούπιγο σήμερα Κεφαλλ. Συνών. ἀπαράσυρτα, ἀπόσυρτα, ἀσάρωτα, ἀφροκάλητα.*

ἀσκούπιστος ἐπίθ. κοιν. ἀσκούπιστος Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀσκούπ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀσκούπιγος Κεφαλλ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούπιστός <σκούπιζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀσάρωτος, ἀφροκάλητος κοιν.: *Δρόμος ἀσκούπιστος. Ἀὐλὴ ἀσκούπιστη. Σπίτι ἀσκούπιστο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπαράσυρτος, ἀπόσυρτος 1. 2) Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἀπὸ τῆς ἐπικαθημένης κόνεως κοιν.: Ἐπιπλο-τραπέζι ἀσκούπιστο. Συνών. ἀξεσκόνηςτος. 3) Ὁ μὴ ἀπομαχθεὶς διὰ χειρομάκτρον ἢ προσοψίου κοιν.: Ἀσκούπιστο πρόσωπο. Χέρι ἀσκούπιστα.*

ἀσκούριastos ἐπίθ. ἀσκώριastos Σύμ. ἀσκούριastos σύνθηθ. ἀσκούριastos βόρ. ἰδιώμ. ἀσκούριastos Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούριastos <σκούριάζω.

Ὁ μὴ ὑπὸ σκωρίας προσβαλλόμενος ἢ προσβληθεὶς, ἀνιώτος ἐνθ' ἄν.: *Ἀσκούριαστη βελόνα-κλειδωνιὰ κττ. Ἀσκούριαστο σίδερο σύνθηθ.*

ἀσκουτέρευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκουδέρευτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούτερευτός <σκούτερεύω.

1) Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει τακτοποιηθῇ. Συνών. ἀβόλευτος 1, ἄγκλιστος 2, ἀδιακόμπητος, ἀναπάρωτος 1, ἀνορδίνιαστος 1, ἄσιαχτος Α 2. 2) Ὁ μὴ μετακινήθεις: *Τίσι δὲν ἤφηνεν ἀσκουδέρευτο.*

ἀσκούτευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκούτευτο Καπ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούτευτός <μεσν. σκούτεύω.

Ἀγενής, ἀδιάκριτος.

ἀσκούφωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσκούφοντας βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκούφωτός <σκούφώνω.

Ὁ μὴ φέρων σκούφον, κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀσκήπης: *Γυρίζει ἀσκούφωτος 'ς τοὺς δρόμους. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνασκούφωτος.*

ἀσκοφυσητὸ τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκοφυσῶ.

Ἡ βεβιασμένη ἀναπνοὴ μετὰ πολὺν δρόμον ἢ κόπον.

ἀσκοφύσιν τό, Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσκοφύσιν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 572 (ἐκδ. RDawkins) «καὶ ὁπίσω τοῦ ἀμαξίου νὰ ἔχη ἕναν ἀσκοφύσιν μὲ τὸ λαμπρόν».

Φυσητὴρ σιδηρουργοῦ. Συνών. φυσερό.

ἀσκοφυσῶ Θήρ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκή καὶ τοῦ ρ. φουσῶ.

Φυσῶ ὡς ἀσκός πληρωμένος ἀέρος ἕνεκα ψυχικοῦ βρασμοῦ ἢ κοπώσεως ἐνθ' ἄν.: *Ἄμα τὴν ἡξεβρολόισα, ἡσκοφύσα ἀπὸ τὸ θυμὸ τζη (ἡξεβρολόισα = ἐξύβρισα) Θήρ. Πβ. ἀσκορροθυοιζίζω.*

